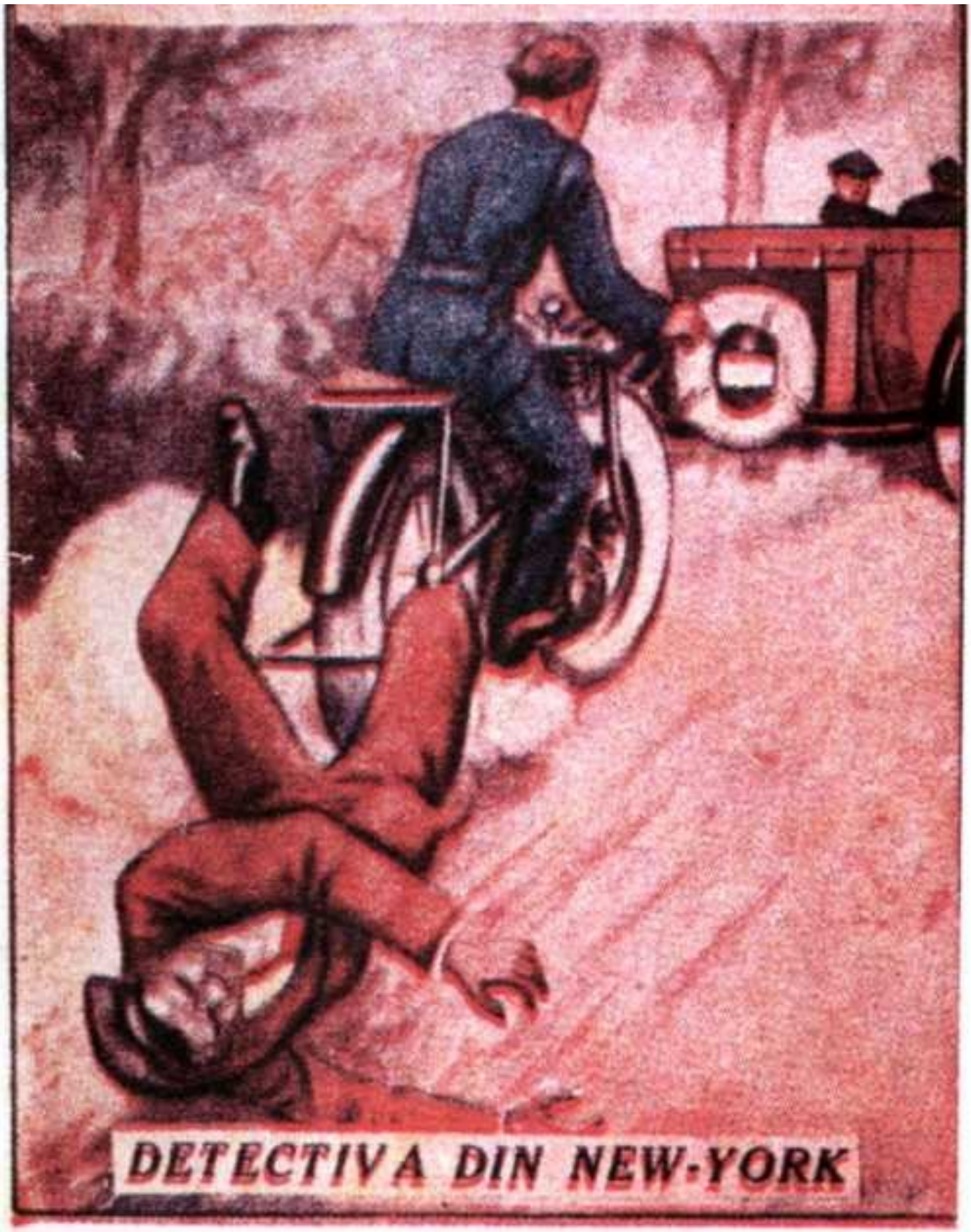

No. 34

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

DETECTIVA DIN NEW-YORK

Nr. 34

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

DETECTIVA DIN NEW-YORK

Capitolul 1

Atac nocturn

În străzile principale din New-York e înghesuială chiar şi în orele târzii din noapte. Miile de reclame luminoase, lămpile cu arc voltaic şi vitrinele luminate risipesc întunericul.

Casele sgârie-nori se afundă în cerul întunecos, cu contururile şterse, de nu poţi vedea până la ce înălţime se termină.

Dintr'odată, se aprind sute de mii de lămpi electrice, lumina şerpuie, cu o iuţeală vertiginoasă, dealungul clădirii, formând un schelet luminos ce contrastează viu cu cerul aproape negru. Clădirile se'mbracă, una după alta, cu podoaba aceasta de lumină.

Monograme diferite pâlpâie, căutând să atragă privirile trecătorilor. E o mare de lumini vii, lipsite însă, de armonie.

Din unduirea aceasta de becuri şi mulţimea în fierbere, se desprinseră doi bărbaţi, cari cotiră pe una din străzile laterale, mai puţin frecventate. Nu-şi vorbeau de loc şi mergeau obosiţi cu capetele în jos, despărţindu-se tot mai mult de centru şi ajungând curând în cartierul unde se desvăluie părţile urâte ale imensului ora internaţional.

Continuau să tacă, de parcă ar fi ascultai sunetul propriilor lor paşi.

Cum trecură pe lângă un felinar, ai fi putut constata că erau un tânăr Alb şi un Negru cam în vârstă.

Deodată, cel dintâi se opri, se căută prin buzunare şi-şi aprinse o ţigară.

La pâlpâirea chibritului, nişte şuviţe blonde sclipiră de sub borurile pălăriei.

— Sam, – zise tânărul; care nu era nimeni altul decât Bill Gazon, către tovarăşul său negru, – dacă nu m'am îndoit niciodată de succes, apoi mă'ndoiesc acum. Ca să găseşti, în Babelul acesta hiper-modern, un om despre cere nici nu ştii cum îl chiamă, e o operă a imposibilităţii. Dacă nu ne vine într'ajutor o întâmplare

norocoasă, apoi toată goana noastră de până acum a fost zadarnică. Cred că nu există o a doua localitate unde să poţi pieri aşa de fără urme ca acest New- York.

Sam bombăni ceva, care s'ar fi putut traduce cu: „Curaj! Las'că o dibuim noi!", cu intenţia ca să consoleze pe prietenul său alb.

Acesta nici că dete atenţie la cuvintele lui, ci păşea înainte, cufundat în gânduri, când fu deodată trezit de nişte ţipete. Se opri şi trase cu urechea, întorcând capul în direcţia de unde veniseră strigătele.

Şi iată că se auziră din nou. Judecând după voce, erau scoase de o femeie care trebuia să se afle într'un moment de grea cumpănă.

Bill Gazon îşi dete seamă că era foarte riscat să sară într'ajutorul cuiva la ora aceea târzie, pe nişte străzi lăturalnice.

Nu se sinchisi însă de pericol, găsind de datoria sa, ca om şi bărbat, să ajute celui slab, mai ales că era şi femele.

Aruncă prietenului său negru o privire de îndemn şi se îndreptă, fără să zăbovească, spre locul de unde veneau strigătele de ajutor.

Un spectacol dezgustător li se înfăţişă. Trei indivizi de cea mai joasă teapă, cari populează noaptea New-York-ul, trântiseră la pământ pe o femeie pe care voiau s'o jefuiască. Era tânără şi se apăra din răsputeri.

Cei doi prieteni văzură scena în fracţiunea unei secunde şi tăbărâră pe apaşi. Bill Gazon apucă pe unul de guler şi-l asvârli înapoi, după care se postă în faţa victimei, gata s'o apere cu trupul său.

Sam îşi dăduse imediat seamă de intenţiunea prietenului său şi îndepărtă, cu nişte lovituri sdravene de box, pe doi din hienele marelui oraş.

Între acestea, cel de al treilea apaş îşi revenise din prima spaimă şi se năpusti asupra lui Bill Gazon. Cuţitul îi luci pentru câteva clipe în văzduh. Un moment în urmă însă, îi dete drumul, cu un ţipăt de durere.

Tânărul fusese în gardă şi-i zvârlise din mână cuţitul, iar cu a doua lovitură trânti din nou la pământ pe perfidul agresor.

În vremea aceasta, femeia se ridicase, la spatele protectorului său, şi, cu mâinile în tremur, îşi deschise poşeta, din care scoase un mic browning. Cu arma întinsă, înaintă curajoasă, ochind pe agresori.

Cei trei apaşi se dumiriră în sfârşit că, în lupta aceasta, vor fi biruiţi şi preferară să fugă, dispărând în curând în întunericul străzii.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnilor, – zise ea către Bill Gazon.

— N'aveţi nici un motiv ca să ne mulţumiţi, domnişoară. Sper că nu v'aţi ales cu nicio vătămare din acest atac banditesc, – răspunse el politicos, scoţându-şi pălăria.

Tânăra se apropie cu cei doi prieteni de un felinar şi observă abia acum ce categorie de oameni sunt cei cari au salvat-o.

Bill Gazon recunoscu într'însa pe femeia de lume şi se întrebă cine era coniţa aceasta sau ce căuta aci, în străzile acestea periferice.

De bună seamă că privirile lui îi vor fi trădând gândurile, căci căpătă un răspuns necerut.

— Te rog să nu mă judeci greşit că mă întâlneşti aci. Profesiunea mea îmi acordă toate scuzele: sunt detectivă particulară.

Tânărul se înclină, zfimbind.

— Periculoasă profesiune pentru o femeie.

— Dacă nu mă înşel, – zise detectiva particulară, – nu eşti de prin partea locului. Sau greşesc?

— Nu. Aţi ghicit exact. Am sosit abia azi după- amiazi, cu prietenul meu Sam, ca să…

Bill Gazon nu ştia dacă e bine să se destăinuiască acestei femei. Ea însă Îl invită să continue vorba, aşa că el îşi complectă fraza:

— … ca să scap pe sora mea din mâinile răpitorilor ei, o bandă japoneza, dar mă tem că…

— … că n’o să-i găseşti în mormanul ăsta de pietre? — îl întrerupse detectiva, căci vocea lui suna mai desnădăjduit decât ar fi dorit-o el însuşi. Da, foarte greu să găseşti aci pe cineva care se ascunde cu tot dinadinsul. Nu ţi-aş putea fi de vreun ajutor, ca să-ţi arăt astfel recunoştinţa mea pentru hotărârea cu care m’ai ajutat?

Bill Gazon zâmbi. Ce să-i folosească femeia aceasta, care mai adineaori avusese nevoie de ajutorul lui? Chiar dacă era detectivă nu-i putea ajuta la căutarea duşmanilor săi şi să participe la luptele ce s’ar naşte. Era cam sceptic faţă de profesiunea ei.

— Constat -- zise femeia— că, după cele întâmplate, nu prea ai încredere în mine. Nu mă supără aceasta, căci, deocamdată, n’am cum să mă reabilitez. Aş dori însă să-ţi dovedesc recunoştinţa mea prin fapte. Eşti străin aci; poate să te servesc cu vreo informaţiune.

— Dacă nu mă înşel, — zise detectiva particulară, — nu eşti de prin partea locului. (Vezi pagina 8).

Cu toate că Sam îi dete un ghiont amical, Bill Gazon avu un gest negativ, iar când Sam îl lovi pentru a doua oară cu cotul, observă şi detectiva, care-i făcu cu ochiul.

— Să vă dau cel puţin, adresa unei case, unde puteţi găsi ieftin un adăpost plăcut, tot timpul cât staţi în New-York, —zise femeia, scoţând din poşetă o cartă de vizită şi însemnând pe ea o adresă. Poftim: Nu mai îndrăznesc să-ţi ofer concursul meu.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară, dar sunt de părere că fiecare trebue să-şi ajute singur.

Şi cei doi prieteni însoţiră pe detectivă până la o stradă unde se putea urca într’un taximetru şi se despărţiră de dânsa.

Bill Gazon cită abia acum numele de pe carta de vizită.

Evelyn Mosery era tipărit, pe ea, iar pe dos era notată adresa unde cei doi prieteni ar fi să găsească locuinţă.

Reflectă şi hotărî să meargă acolo.

— Oh, Billo! — exclamă Sam, foarte dezamăgit de procedeul prietenului său. Femeia asta ne-ar fi dat, de sigur, un ajutor preţios, unde eşti băiat aşa de drăguţ, şi, când colo, îi refuzi totul.

— Crezi tu adică, Sam, că o să mă las eu ajutat de o femeie? N’are decât, cu meseria ei, să ajute femei, dar nu bărbaţi.

Totuşi, putem merge la adresa indicată. Haide!

După îndelungată căutare şi numeroase întrebări, găsiră, în sfârşit, casa, unde fură primiţi de o pereche bătrână.

La vederea cărţii de vizită, soţii îi ospătară, cu toată opunerea, dându-le şi o cameră curată.

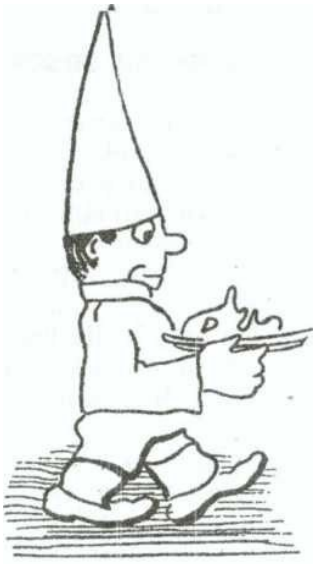

CAPITOLUL 2
Vila de pe şosea

Şi, de acum, începu iarăşi, pentru ei, munca istovitoare a căutatului.

Zile întregi colindau prin oraşul internaţional, cu atâtea milioane de locuitori, în speranţa de a descoperi, printr’o întâmplare norocoasă, pe duşmani.

Pe dinaintea lor se perinda viaţa trepidantă a acestui oraş în fierbere, al cărui tact era punctat de zângănitul aurului.

În strada Pearl, Bill Gazon se opri şi povesti:

— Asta e strada cea mai veche din New-York. Aci s'a născut John Howard Payne, autorul poeziei „Home sweet home", şi el, care fusese odinioară artist sărbătorit, se înapoiă în patria sa ca cerşetor şi muri în mizerie. În toate colţurile din lume, îi se cântă, imnul şi, totuşi, prea puţini cunosc pe poet. Vezi tu, Sam: as- ta-i viaţa!

— Eu însă văd, deocamdată, o figură galbenă, foarte cunoscută... uite colo ! – răspunse Negrul.

Bill Gazon se răsuci în călcâie şi zări pe trotuarul celălalt, un Japonez, membru al bandei pe care o căuta. Acesta recunoscuse şi el pe cei doi prieteni şi-şi iuţi paşii.

Până Bill Gazon şi Negrul, cari erau împiedicaţi de gloată să înainteze, să pornească în urmărire, acela şi dispăruse.

Îl căutară zadarnic în toate părţile; nu-l mai văzură.

— Poeţii nu sunt buni de nimic în viaţa practică, căci, altfel, spiritul lui Payne, ne-ar fi şoptit că un duşman de-al nostru e pe lângă noi, – zise Sam cu felul lui sec de a vorbi.

— Bine... bine! — răspunse Bill Gazon, supărat. Oricum, ştim acum precis că Japonezii sunt aci cu sora mea.,

— Da, e foarte mult asta! — subliniă Sam, batjocoritor.

Şi, cum cotiră de după colţ, văzură la o staţie de automobile o maşină în care se afla un Japonez, pe care-l cunoşteau.

Tocmai începuseră să se sfătuiască în ce mod s'ar putea folosi de descoperirea aceasta, când sosi un al doilea Japonez, cu o motocicletă, coborî şi stete de vorbă cu cel dintâi.

Nu se înţeleseseră încă asupra modalităţii de a ataca, fără a produce vâlvă, pe Japonezi şi a-i silii că le destăinuiască domiciliul Theei. În nerăbdarea-i, tânărul se tot apropia de oamenii galbeni, cari, întorcând odată capul, îl zăriră şi, sărind în automobil, o rupseră la fugă.

Bill Gazon se uită furios după ei. Pierduse iarăşi un prilej minunat.

În. acelaş moment, privirea-i alunecă spre motocicleta care rămăsese aci şi imediat îşi şi schiţă un plan.

— După ei, Sam! Şezi la spate!

Şi, fără să stea mult pe gânduri, se avântă pe motocicleta pe care Japonezul o uitase, probabil, în grabă. Sam se urcă pe locul liber şi goana începu.

Constatând că sunt urmăriţi, Japonezii măriră viteza. Cei doi prieteni însă nu-i slăbeau.

Japonezii încercară, atunci, să apuce pe şosele; ieşiră din oraş şi goniră afară, unde vilele bogătaşilor new-yorkezi se'nşiră în parcuri mari.

Bill Gazon însă nu se lăsă, hotărât să rişte mai bine o nenorocire decât să lase să-i scape din nou duşmanii.

Goana continua.

Japonezii se uitau furioşi la urmăritorii lor.

Deodată, începură să râdă, îşi vorbiră câtva agitaţi şi, apoi, nu mai priviră înapoi.

— Râdeţi voi! — îşi zise Bill Gazon, care habar n'avea ce dispunea aşa de mult pe duşmanii săi. Cine râde la urmă râde mai bine. Tot voiu învinge eu odată.

Oraşul rămânea tot mai în urmă. Vilele erau de acum, răzleţite.

Cum se apropiară de una mică, ale cărei ziduri sclipeau albe printre pomi, Japonezii puseră sirena în funcţiune şi, imediat, un om ieşi fuga din casă şi deschise poarta.

Japonezii intrară, descriind un arc elegant, dar până servitorul să închidă iar poarta, Bill Gazon se şi avântă înăuntru, opri motocicleta şi cobori.

Uitându-se înapoi, constată lipsa prietenului său. Locul al doilea era gol.

Bill Gazon se frecă pe frunte. În viteza cursei, pierduse pe Sam. De aceea râseseră Japonezii.

Fu turburat din gânduri de râsul ironic al indivizilor galbeni, cari se apropiară de el cu o intenţie asupra căreia nu'ncăpea nicio îndoială.

Îşi recăpătă repede cumpătul. Era singur de acum, având a se bizui numai pe el însuşi.

Se impunea, deci, să fie cu îndoită precauţiune, cunoscând prea îndeajuns felul de luptă al adversarilor săi.

Aşa dar, în casa asta era ţinută Thea! Până să prindă de veste Japonezii, Bill Gazon trecu fuga, pe dinaintea lor, sări treptele şi dete buzna în casă.

-- Thea! Thea! — strigă el pe soră-sa.

Nu primi însă niciun răspuns. În schimb, se năpustiră dintr'o cameră alţi doi Japonezi, al căror număr crescu cu al celor veniţi din grădină, şi, cu puteii unite, tăbărâră pe tânăr, care însă se apăra cu curajul disperării, scuturându-i mereu de pe el.

Dându-şi seamă că nu-l pot doborî în modul acesta, încuiară uşa dela intrare şi-l împinseră într'o odaie.

Bill Gazon înhăţă un scaun, cu care lovea vârtos în duşmani.

— Dobitocule! — gâfâi unui din Japonezii pe cari îi urmărise. În casa asta nu e nimeni afară de noi. Te-am atras într'o cursă şi de aia şi lăsarăm în stradă motocicleta. Sau îţi închipueşti că ţi-am pus de bună voie la dispoziţie un mijloc ca să ne urmăreşti?

Bill Gazon era convins de adevărul acestor cuvinte; nu renunţă însă la luptă.

Japonezii recurseră la o nouă stratagemă. Pe când trei dintr'ânşii atacau pe tânăr, altul smuci, deodată de covorul pe care acesta tocmai pusese piciorul.

Bill Gazon, care se pregătea să aplice o nouă lovitură, căzu cu scaun cu tot şi, până să se poată ridica, Japonezii şi fugiseră afară şi încuiaseră, răsplătind, cu hohote de râs, sforţările captivului de a sparge uşa. După un răstimp, unul se apropiă şi zise:

— Truda ta e zadarnică. Eşti captivul nostru. Păzeşte-te! Grilajul din grădină e încărcat cu electricitate.

Bill Gazon încetă câteva clipe cu încercările-i de a sparge uşa. Era, oare, cu adevărat aşa de slab că nu-şi putea redobândi nici măcar libertatea sa?

Picase iarăşi într'o cursă. Scrâşni din dinţi. Era însă de presupus că această casă servea de ascunzătoare duşmanilor săi.

La auzul duduitului maşinii care pleca, se asvârli din nou asupra uşii. Degeaba, căci nu ceda. Alergă, atunci, la fereastră şi abia acum constată că e prevăzută cu gratii, ca şi a doua, de altfel. Aşa dar, nu exista scăpare!

În fierbinţeala luptei, nu observase aceasta; altfel, n'ar fi lăsat să-l împingă în camera asta.

Care era soluţia? De ieşit, trebuia neapărat să iasă!

Alergă iar la uşă. Stele puţin pe gânduri, apoi îşi scoase arma şi, luând din ea un cartuş, îl vârî pe gaura cheii, lovind, după aceea, în ea cu patul revolverului.

Nu explodă bine proiectilul şi Bill Gazon se opinti din nou' în uşă, care, de astădată, nu mai rezistă, ci sări din ţâţâni. Dete buzna afară şi, în vestibul, întâmpină pe servitor. Acesta îi aţinu calea şi se încinse o încăierare corp la corp, în care

servitorul căzu înfrânt. Tânărul îl înfăşură în nişte scoarţe, culcându-l cu băgare de seamă pe covor.

— Stai liniştit! Nu-ţi fac niciun rău, deoarece tu n'ai altă vină decât că ai executat un ordin ce ţi s'a dat! — îi zise Bill Gazon.

Apoi, alergă în grădină şi era să sară peste grilaj, când îşi aminti de avertismentul primit. Să fie, oare, încărcat cu electricitate sau ameninţarea fusese doar un moft ca să-l împiedice să fugă ?

Şi, cum sta nehotărât asupra celor ce ar fi de făcută văzu o pisică tolănită la soare. Imediat îi veni în minte să se servească de ea ca obiect de experienţă.

Când însă se apropiă de mâţă, ca s'o prindă, ea fugi. O chemă zadarnic, căci nu dete nicio atenţie momirilor lui.

Se căzni, atunci, s'o prindă. Îşi dete însă în curând seamă că mai de grabă ar înhăţa un Japonez decât pe animalul ăsta. Disperat, îşi şterse sudoarea de pe frunte. Şi îată că pisica alergă dela sine spre grilaj. Bill Gazon se uită atent după ea: tocmai asta şi voise.

În încercarea ce-o făcu de a-şi strecura corpul prin grilaj, n'atinse bine un drug că se răsuci ca sub o forţă invizibilă, păru-i se făcu măciucă, şi căzu pe spate, neînsufleţită.

Vasăzică, avusese dreptate Japonezul! Bill Gazon închise pentru câteva secunde, ochii. Era captiv şi nu putea scăpa, deşi putea umbla liber pe un teren limitat. Cum s'ar apuca de un drug al grilajului, ar suferi aceeaşi moarte ca şi pisica. Ameninţarea era întemeiată. Se aflase în multe dificile împrejurări, dar ca în cea desnădăjduită de acum, încă nu.

Era la discreţia duşmanilor săi. Cât timp îl vor ţine în starea aceasta ? Răspunsul la întrebarea aceasta nu era greu de găsit: atâta cât le trebuia ca să facă să le piară urma şi să găsească o ascunzătoare sigură.

Se bătu pe frunte. Vremea trecea, iar el sta şi se frământa de prisos cu gândurile.

Servitorul va fi ştiind unde se află butonul ce pune în mişcare curentul electric al grilajului. Îl va sili să i-o spuie.

Alergă în casă şi-l întrebă:

— Unde-i întrerupătorul firului electric?

— Nu ştiu. Japonezii mi-au interzis şi mie să mă ating de grilaj. Spuneau însă că se’ntorc după-amiazi.

Bill Gazon era convins că omul grăieşte adevărul; de asemenea, că nu va reuşi să găsească întrerupătorul

Vasăzică, Japonezii aveau să se înapoieze după-amiazi. Dar până atunci el trebuia să fi părăsit casa. Dar pe unde ? Nu găsea însă nicio soluţie, oricât îşi storcea creierii.

E drept că-i veneau felul de idei, dar trebuia să le lepede, toate arătându-se irealizabile.

Umbla prin grădină de colo până colo, nelinişţit.

Deodată, zări pe lângă casă un obiect, şi-i miji speranţa că a găsit un mijloc cu care să-şi recapete libertatea.

……

Sam şedea la spatele motocicletei şi tot da să atragă atenţia prietenului său asupra unui amănunt; acela însă nu-i auzea. Îşi luă, atunci, mâinile de pe şea şi bătu pe Bill Gazon pe spate ca să-l facă să-l asculte. În momentul acela însă, motocicleta sări peste o ridică tură şi-l trânti jos.

Îşi strigă prietenul, dar acesta nici că-l auzea, ci gonea de zor după Japonezi.

Negrul se sculă încet, frecându-şi partea îndurerată a corpului, care era chiar aceea de care avea atâta nevoie la şedere. Urâtă afacere! Prietenu-i se ţinea singur după ticăloşii ăia galbeni, habar neavând că l-a pierdut.

Cum tocmai şchiopăta spre cărare, un automobil trecu pe lângă el şi se auzi chemat, de o femeie:

— Ce-i asta? Te-ai despărţit de prieten?

El întoarse capul şi recunoscu pe detectiva pe care o scăpase, cu prietenul său, din mâinile a trei apaşi, în prima noapte a sosirii lor în New-York. Îi se uită în obrazul surâzător şi se’ntrebă de n’ar putea femeia aceasta să-l ajute acum; de altminteri, ea tot le-o făgăduise.

— Nu-i chiar potrivit cuvântul “despărţit”, – răspunse Negrul. M’a pierdut şi nu ştiu nici eu ce s’o face acum.

— Te-ai lovit rău? — îl întrebă ea.

— Nici eu nu sunt încă dumirit, dar ceea ce ştiu precis, e că prietenul meu se află în pericol. S’a luat după duşmanii săi.

— Ştiu, – întări detectiva. Am observat totul şi v’am urmat. N’ai idee unde se vor duce Japonezii?

— Nu şi tocmai asta e grija mea.

— Bun! Urcă-te dar în maşină! Poate dăm peste vreo urmă ce să ne servească de călăuză.

Sam n’aşteptă să-i se spuie de două ori şi se sui lângă femeie.

Îşi zicea că, dacă ar ajunge la prietenul său, ar feri, poate, o nenorocire… atât era de încredinţat că, fără el, nu se poate face nimic.

Pe tot drumul, se sucea mereu când într’o parte, când într’alta. El singur însă ştia dacă de nerăbdare sau fiindcă-l durea partea atinsă.

În timpul cursei, se întâlniră cu un automobil, în care, după cum recunoscură pe dată, erau patru Japonezi.

Detectiva apăsă în jos capul lui Sam, spunându-i:

— Ghemuieşte-te jos, ca să nu te vadă! Altfel, ne împiedică să ne continuăm cursa.

Negrul se supuse, zicându-şi în acelaşi timp că femeia asta nu e chiar aşa de proastă.

Vorba-i, însă: ce se întâmplase cu prietenul său, de Japonezii se şi înapoiau şi încă patru de astădată?

Fără’ndoială că va fi’picat într’o cursă, banda galbenă îl va fi doborât şi… Nici nu’ndrăznea să se gândească mai departe.

— Acum te poţi ridica iar, – îi zise detectiva.

— Trebue să se fi întâmplat prietenului meu o nenorocire, – se tângui Sam.

Ea nu răspunse. Muşchii obrazului îi erau întinşi şi privea ţintă înainte. Totdeodată ţinea strâns volanul, conducând cu siguranţă maşina.

— Bagă de seamă să nu trecem înainte! — strigă ea Negrului.

El se uita în toate părţile.

Deodată holbă ochii, apucă de braţ pe detectivă şi-i răcni în ureche:

— Se plimbă colo prin grădină. Face baie de soare. L-am găsit.

Detectiva opri şi privi în juru-i. Într'adevăr, cel căutat umbla de colo până colo printr'o grădină, pe lângă faţada unei vile mici.

Cei doi coborâră şi merseră într'acolo.

În acelaşi moment, Bill Gazon zări pe prietenul său negru şi pe detectivă. Un zâmbet de bucurie îi lunecă pe obraz. Apoi însă strigă, agitat:

— Nu vă atingeţi de grilaj! E încărcat cu electricitate.

Detectiva înţelese avertismentul şi reţinut pe Sam. Privi însă deconcertată pe tânăr. Acesta îi zise, râzând:

— Am fost atras într'o cursă şi duşmanii mă cred la carceră, căci grilajul este străbătut de un curent electric. O pisică a şi dat ortul popii. Eu însă am găsit un mijloc ca să scap. Depărtaţi-vă, vă rog, puţin!

Şi, alergând spre casă, se căţără pe un ciubuc şi se apucă de coada steagului, care era cam strâmb pusă. Deznodă, apoi, funia şi-i cercă tăria.

Rezista-vor coada şi funia? Neliniştitoare întrebare! Voia însă să rişte.

Se căţără o bucată pe coada steagului, întinse funia, îşi dete drumul şi pluti deasupra grilajului.

La vederea periculoasei întreprinderi, cei doi de pe stradă aproape să-şi piardă respiraţia.

El îşi făcu vânt şi căzu pe şosea.

Era liber.

Sam alergă la el şi-i ajută să se ridice, tot strângându-i mâna, ca să-şi manifeste bucuria. Bill Gazon îl bătu pe umăr, iar detectivei îi întinse mâna.

— Acum, domnişoară, vă datorez eu recunoştinţă că mi-aţi sărit într'ajutor.

— Vai, am venit prea târziu! — replică ea, râzând. Te-ai liberat singur, fără ajutorul meu. Poate însă e chip să te servesc cu altceva. Am aflat domiciliul unor Japonezi la cari sunt şi două domnişoare. Nu ştiu încă dacă-s aceia pe cari îi cauţi dumneata, căci nu mi-ai descris de loc pe surioara dumitale.

— E blondă, – zise el, surescitat.

— Exact! — întări detectiva.

— Unde-i, unde? — strigară Bill Gazon şi prietenu-i negru dintr'odată.

— Cel mai bine e să vă duc acolo.

— Mă'ndatoraţi la eternă recunoştinţă. Şi toţi trei se urcară repede în maşină, pornind-o spre oraş.

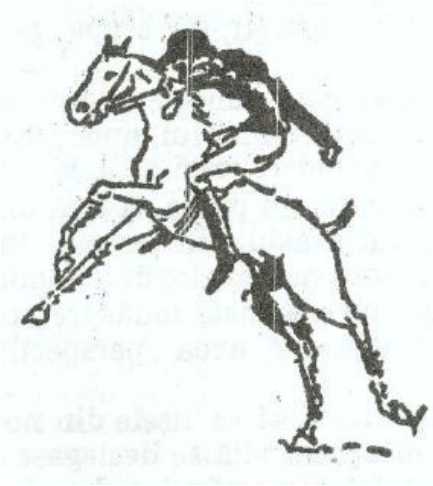

CAPITOLUL 3
Ajutor tardiv

Gândurile se rostogoleau năvală prin capul lui Bill Gazon.

Reuşi-va, în sfârşit, să scape pe sora sa?

Dacă detectiva cunoştea, într'adevăr, domiciliul duşmanilor lui, apoi putea să-i ia prin surprindere, căci ei îl credeau tot la vilă, de unde au putea să iasă din cauza grilajului asasin. Ei aveau intenţia să meargă din nou acolo, după-amiazi. Acum însă nu era încă douăsprezece şi el era liber; aşa dar, avea perspective de succes.

Era însă scris să se 'nşele din nou.

Servitorul dela vilă se dezlegase şi chemase la telefon numărul ce-i se indicase, comunicând Japonezului care venise la aparat cele întâmplate.

Când detectiva ajunse, cu cei doi prieteni, în oraş, se'ndreptă într'o stradă nu tocmai frecventată, oprind într'un colt. Strada aceasta liniştită, aproape pustie, era o raritate pentru New-York, fiind în viu contrast cu celelalte, în cari era o mişuială permanentă.

— Uite, aia e casa! — zise detectiva, arătând o clădire mică.

Bill Gazon se sfătui cu ea şi cu Sam şi toţi trei ajunseră la concluzia că tânărul trebuia să pătrundă ce-l dintâi.

În cazul că-l ameninţa vreun pericol sau nu ieşea într'un anumit timp, apoi avea să-l urmeze detectiva, însoţită de Negru. În modul acesta, se puteau legăna în nădejdea că vor reuşi, fără hărmălaie, în opera liberării.

Fără să zăbovească, Bill Gazon se îndreptă spre casă. Toate ferestrele, afară de una din etajul al patrulea, erau închise.

El apăsă pe singura sonerie dela intrare. Dar ce o fi însemnând aceasta? Nimeni nu veni să-i deschidă.

Era un mister.

Dacă Japonezii îl pândeau cu adevărat după ferestre, apoi trebue să-l fi văzut venind singur, căci Sam şi detectiva se aflau după colţul străzii, astfel că cei din casă n'aveau cum să-i vadă.

De ce duşmanii nu-l lăsau să intre, din moment ce era singur?

Bill Gazon sună din nou, de astădată zgomotos. Zadarnic însă ! Oricât îşi încordă auzul n’auzi însă nimic din care să tragă concluzia că s’ar afla cineva în casă. Era linişte deplină.

Ce să facă?

Să se fi înşelat, cumva, detectiva şi duşmanii lui nici nu locuiau în acasa aceasta cu sora sa Thea?

Era gata să cheme pe Sam şi pe femeie, când se opri deodată. Ca sub un sentimentul vag, i se păruse că cineva îşi pironise ochii pe el. Se uită la toate ferestrele şi nu putu descoperi nimic.

Se ’napoiă la cei doi din colţ.

— Nu crezi că. Servitorul dela vilă se va fi dezlegat? — întrebă detective.

— Ba da. Eu nu l-am legat prea strâns, fiindcă în definitiv, n’avea nici-un amestec în întreaga afacere.

— În cazul acesta, o fi înştiinţat pe Japonezi de fuga dumitale şi apariţia noastră, iar ei or fi luat măsuri.

— Aşa e, domnişoară, – întări el. Totuşi, trebue să intru şi o voiu face într’alt mod.

Şi, fără să ţie seamă de obiecţia celorlalţi doi, se înapoiă către casa în chestiune, unde sună din nou de geaba. De astădată însă nu rămase dezamăgit, căci se aşteptase la aceasta.

Merse încet la casa de alături, a cărei uşă era deschisă, şi putu ajunge, neîmpiedicat, prin tindă, în curte.

Aruncă o ochire în toate părţile.

Nu se zărea niciun om, ceea ce-i era bine venit.

Într’o hotărâre repede, se urcă pe scara de fier, de incendiu, lipită de zid, şi ajunse pe acoperiş, de unde se ’ndreptă, cu băgare de seamă spre casa în care voia să intre, se ghemui în burlan şi căută fereastra deschisă, pe care o văzuse din stradă.

O găsi în cele din urmă.

Ţinându-se la burlan, se lăsa jos, încercând să ajungă, cu picioarele, la ciubucul ferestrei. Reuşi.

Când însă să se avânte înăuntru, îşi pierdu echilibrul, dar datorită prezenţei sale de spirit, nu se prăvăli în stradă, ci se agăţă, încă în ultimul moment, de cerceveaua ferestrei.

Rămase suspendat în aer, la zeci de metri deasupra pământului.

După ce stete de respiră câteva secunde, era gata să sară în cameră, când cineva-l lovi, cu un obiect tare, peste mâini. Ridicând ochii, constată că e un bărbat care-l lovea cu un ciocan.

Bill Gazon nu se putea apăra, căci trebuia să se ţîe de fereastră. În acelaşi timp însă simţea că degetele i se înţepenesc şi strânsoarea slăbeşte. Din moment în moment, era ameninţat să se rostogoale, căci forţele-i se paralizau tot mai mult.

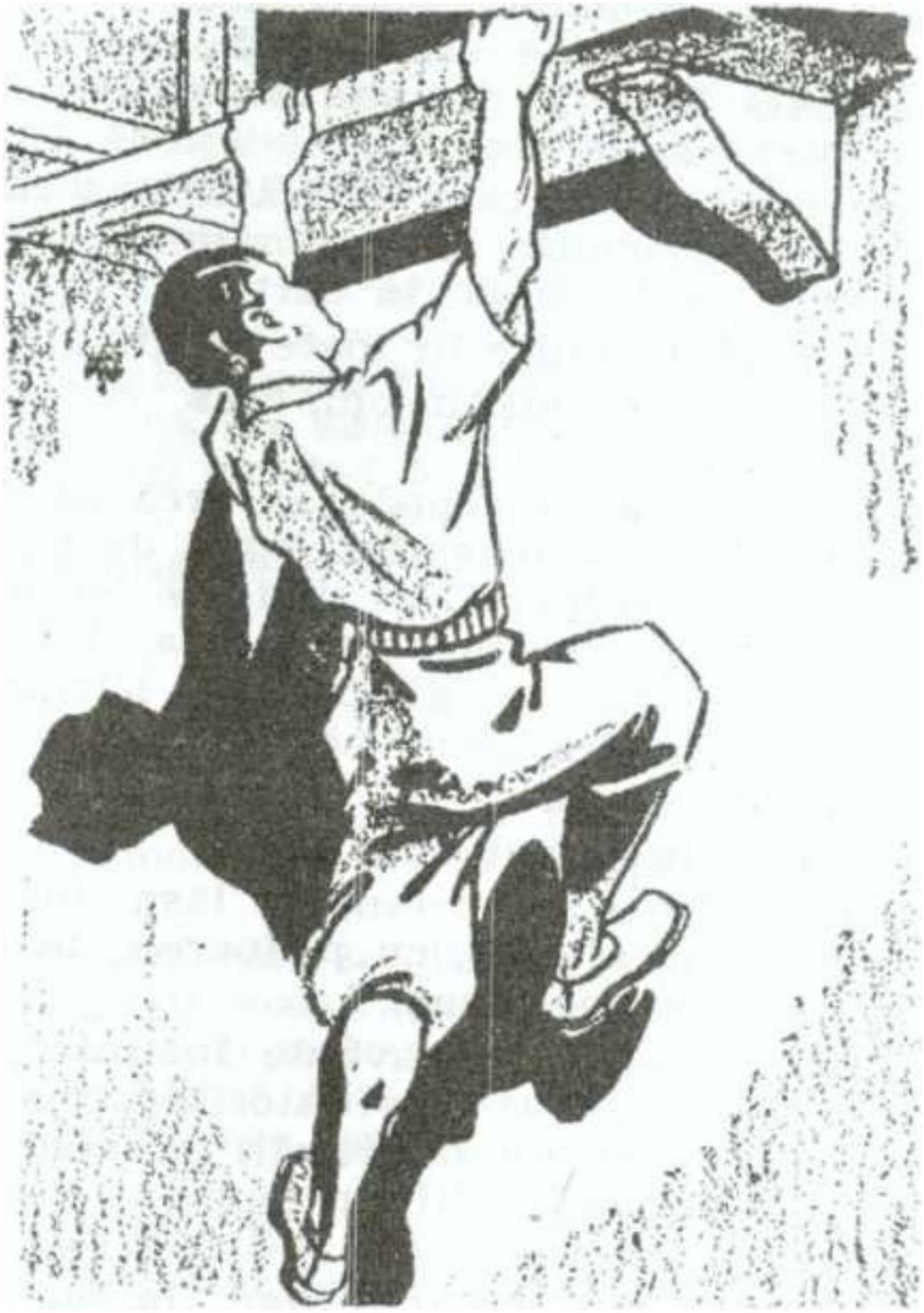

Iată însă că fu scăpat chiar în ultima clipă.

Răsună o împuşcătură, un geam se sparse şi omul cu ciocanul se dete înapoi, speriat.

Cu o sforţare a tuturor puterilor şi cu curaj reînoit, Bill Gazon se căţără în cameră.

Detectiva, care se uita de după colţ, îngrijată de soarta tânărului, asistase la toată scena şi sesizase imediat situaţia lui periculoasă. Ieşi, hotărâtă din ascunzătoare şi trase asupra omului dela fereastră.

Nu fu bine Bill Gazon în cameră şi individul îi atacă, furios, cu ciocanul. El însă se feri cu îndemânare, şi, punând adversarului piedică, îl făcu să cadă. Apoi,

reuşi să-i smulgă şi ciocanul. Restul îi fu uşor. Omul zăcu în curând în nesimţire la pământ, legat cu propriu-l brâu.

Bill Gazon trase cu urechea. Tăcerea din casă îl neliniştea şi mirosea un nou pericol. În consecinţă, se hotărî să meargă jos, să deschidă uşa din faţă, ca să intre Sam şi detectiva.

Dete de perete uşa camerei şi se uită cu băgare de seamă pe coridor. Era gata să sară treptele, când o femeie, probabil nevasta omului pe care tocmai îl doborâse, îi aţinu, furioasă, calea.

El se retrase, surprins. Nu luptase încă niciodată împotriva unei femei şi mai puţin era dispus să se încaiere cu „pisica” asta „zurbagie”.

Ea însă se apropia tot mai mult de el.

Recurse, atunci, la o stratagemă ca să evite lupta neplăcută. Se chiti jos, ca şi cum ar fi voit să răstoarne agresoarea,.

Ea, de frică să nu fie prăvălită pe scară, sări într’o parte, apucându-se de balustradă. Bill Gazon ţâşni pe lângă dânsa şi, sărind din trei în trei trepte, ajunse jos. Femeia însă alergă după el, înjurând şi blestemând.

Bill deschise la iuţeală uşa din faţă, lăsând să intre Sam şi detectiva, cari aşteptau cu nerăbdare.

— Uite, ai imediat ceva de lucru! — zise el detectivei, arătându-i pe turbata care se şi asvârli asupra ei.

— Bagă de seama! Acu’ ai să vezi că se târnuiesc de păr! — vesti Negrul, entuziasmat de spectacolul ce-l prevedea.

— Trebue să sai într’ajutorul tovarăşei noastre! — îi porunci Bill Gazon.

Sam umflă din spate pe femeia care se sbătea ca o dementă, ţinându-i încleştate braţele. Detectiva îi puse, spre siguranţă, nişte cătuşe, ducând-o, apoi, într’o cameră deschisă.

— Şi, acum, să cotrobăim prin toată casa! — pofti Bill Gazon pe prietenul său.

Şi amândoi scotociră prin toate odăile, dar nu găsiră nici pe Japonezi, nici pe Thea. În schimb, îşi dădură seamă, după dezordinea din încăperi că locatarii părăsiseră în grabă casa.

Bill Gazon se uită trist înaintea sa. Trădarea servitorului îi nimicise tot fructul ostenelilor sale. Şi când te gândeşti că el îl cruţase.

De ce-i juca soarta mereu feste, făcându-l să vie prea târziu?

Piedici de piedici se înălţau într’una înaintea sa, formând un meterez inexpugnabil, ce apăra pe duşmanii cari duceau cu ei pe Thea.

— Haide, Sam! Venirăm iar prea târziu.

— Nu-ţi pierde curajul, Billo! Odată şi odată tot vom prinde la timp banda galbenă! — îl consolă Negrul.

— Dar când?

Ajungând jos, auziră pe femeia, până adineaori aşa de dârză, plângând. Pesemne că detectiva o aranjase bine. Ea chiar le ieşi înainte şi privi întrebătoare pe Bill Gazon.

— Intenţia noastră a fost desvăluită, Japonezii au şters-o cu fetele. Dar încotro…?

Şi tânărul dete din umeri.

— Să ţi-o spun eu! Au plecat, cu tot bagajul, acum o oră şi jumătate, în port. Mi-a spus-o femeia.

— Aşa o fi. Fii dar atât de bună şi du-ne repede în port, deşi eu nu nutresc mari speranţe.

Detectiva îi îndeplini rugămintea şi duse pe amândoi, cu viteză, în port, unde tocmai văzură dâra de fum a unui vapor ce dispărea în zare şi li se dete informatiunea că vasul „Jonathan” are ca destinaţie Europa. Bill Gazon îşi muşcă buzele.

S’a dus, s’a isprăvit!

În cele din urmă însă, se reîmbărbătă şi întinse detectivei mâna, de despărţire.

— Vă datorez multă recunoştinţă, domnişoară. Acum, să ’ncerc să urmăresc pe duşmanii mei în continentul vechiu!

— Îţi urez mult noroc şi succes grabnic. Dacă e ceva cu care te pot servi, îmi afli adresa dela gazda dumitale. Iţi voiu fi întotdeauna la dispoziţie, – zise ea, ţinând mai mult decât se cuvenea mâna lui Bill Gazon într’a ei.

Apoi, dete mâna şi lui Sam, după care păşi încet spre maşină, se uită înc’odată înapoi, făcu un semn amical celor doi prieteni şi se depărtă.

Era seara şi’ Bill Gazon încă nu se mişcase din port. Privirea îi aluneca aci asupra luciului apei, animat de tot felul de vase, aci asupra statuei libertăţii, pe care o vedea de acolo, foarte bine.

Sam îl privea îngrijat, cu coada ochiului. Îi părea rău că prietenul său alb lua aşa de în tragic insuccesul şi ar fi voit să-l înveselească puţin.

Bill Gazon se gândea că trebuie să facă rost de bani, ca să plece, la rându-i, în Europa.

De unde însă să ia sumele necesare ca să cumpere bilete de călătorie pentru vaporul următor? Până să şi le câştige, cu prietenul său, apoi puteau duşmanii săi să se ascundă pe undeva, unde nu i-ar găsi niciodată. De altfel, nu cunoştea, nici itinerariul lor actual. Mai putea el nădăjdui că-şi va putea îndeplini misiunea?

Abia când se aprinseră primele lumini, Bill Gazon îşi dete seamă cât de mult a stat cufundat în gânduri.

— Hai, Sam, ! acasă! Ei fi obosit. De mâine începând, va trebui să căutăm să câştigăm mulţi bani, ca să putem pleca, la rându-ne, în Europa.. Poate că acolo avem mai mult noroc ca aci.

Pe drum, Negrul îndrugă verzi şi uscate, ca să-şi însenineze prietenul. Îi vorbi, astfel, şi de detectivă.

— Ştii că era o partidă potrivită pentru mine, – zise el.

— – De ce nu i-ai spus-o? — râse Bill Gazon. Ţi-ar fi sărit imediat de gât… să te sugrume!